

gjort gjældende til Bedste for Privatbanken eller for det Selskab, som eier de Lolland-falsterste Baner. At dette Selskab har nogen moralsk Ret, kan jeg ikke indrømme, nogen juridisk Ret udover de 160,000 Kr. har det paa ingen Maade; men selv om man vilde indrømme en saadan moralsk Ret for Selskabet, vilde det dog paa ingen Maade have en moralsk Ret ligeoverfor dem, hvem Byrden paahviler, og det er Forstærkningsfonden. Denne vil for det Første komme til at udrede 48,000 Kr. mere, end den burde i Dieblisset, og i Fremtiden vil den komme til at udrede 9,600 Kr. om Aaret mere, end den ellers vilde komme til, og mere, end den bør. Man skæver en bred Rem af de Lolland-falsterste Grundeieres Ryg til Bedste for Privatbanken.

Berg: Jeg skal lige saa lidt som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) komme ind paa at behandle denne Sag videre. Sagens Historie og nuværende Standpunkt ere som bekendt meget omhyggelig undersøgte og gennemgaaede af Finansudvalget, baade efter Aktstykker, der ere almindelig kendte, og efter Aktstykker, der ikke kunne være almindelig kendte. Jeg skal kun med Hensyn til den sidste ærede Taler sige, at, naar han atter kom tilbage paa denne gamle Historie om Anlægget af den nordvestjællandske Bane og de store Værdier, som da gik tabte for Statskassen, saa hænger dette for det Første slet ikke sammen med nuværende Sag, har ikke det Allermindste med den at gjøre, og dernæst tager han jo iøvrigt temmelig fuldstændig fejl. Han undlod ganske viselig at nævne, hvilke Tab Statskassen har haft i denne Henseende. Derimod er det jo notorisk, at denne Sag var forbunden med overordentlig store Tab baade for Privatmand og navnlig for et Firma, der siden gik under paa Grund af denne Nordvestbane; men naar Falsterbanen er bleven indført i den vedkommende Lov, og naar der er givet Rentegaranti for et vist begrænset Beløb, er den derved udfiklet fra hele dette Foretagende, som det ærede Medlem ikke kan udrede for os, og med Hensyn til hvilket man vel skulde kjende det vedkommende Firmas Boes Regnskab og andre private Folks dito for at se, hvilke Summer der er tabt. Naar det ærede Medlem dernæst gjorde en Beregning over Forstærkningsfonden, hvorefter han var kommen over paa et nyt Standpunkt, nemlig at det ikke alene er Statskassen, men Grundeierne paa Lolland-Falster, der have en Interesse, og som han taler for — det vil da sige de Grundeiere, der have tegnet Beløb i Forstærkningsfonden — saa synes jeg, at han har snarere givet Bevis for det Modsatte. Jeg tør ikke paastaa, at det er saa, men jeg er tilbøjelig til at antage, at nu er Forholdet dette, at Selskabet maa af sin Driftsindtægt betale Renten af hele Anlægget, altsaa ca. 4,240,000 Kr.,

og forsaavidt det ikke kan, maa den nuværende Forstærkningsfond stude til, Altsaa, naar dette Forhold bevares, og de nuværende Forstærkningsfonds Ciere, idet Forholdet restitueres ved den Billighedsakt, her foreligger, indbetale til Forstærkningsfonden et tilsvarende Beløb, $\frac{1}{3}$, saa skal først det ædes op i Mangel af eventuel Rente, inden der bliver Tale om nogen Garanti for Statskassen. Naar nu Forstjellen imellem de Herrer og os er de 240,000 Kr., saa vil jeg dertil sige, at Forstærkningsfonden maa blive at forsøge — og jeg ventet i den Henseende Bekræftelse af den høitæredede Indenrigsminister, thi hvis det ikke er tydeligt nok udtrykt i Loven, maa det udtrykkes tydeligt nok deri, inden den vedtages — forsøges med en Femtedel af disse 240,000 Kr.; de 160,000 Kr. taler jeg ikke om, da vi Alle ere enige om dem — altsaa med 48,000 Kr. Disse 48,000 Kr. maa de Vedkommende stude ind i Forstærkningsfonden for at nyde Godt af denne Lov, og de skulle netop være til Lettelse for Grundeierne for den Forpligtelse, de hidtil have haft, og til Lettelse for Statskassen, idet de skulle være spiste op, inden der kan være Tale om, at en Rentegaranti for de øvrige $\frac{2}{3}$ kan paahvile Statskassen. Altsaa overfor en Sag af saa stor Betydning som den, her er Tale om, er dette en for Statskassen forholdsvis lille Sag. Den kommer formodentlig ikke i en lang Narrække — om nogensinde, veed jeg ikke. — til i mindste Maade at berøre Statskassen, og skulde den komme til at berøre den, vil det være med et meget begrænset Beløb og navnlig med et i Forhold til hele Sagen overordentlig begrænset Beløb. Naar der da for en saadan Akt foreligger, som fremhævet fra flere Sider, en saadan Billighed, som hele denne Sags Historie viser, nærer jeg Loyal om, at Folkethinget vil vige tilbage for at vise denne Billighed.

G. Petersen: Jeg udtalte ved Sagens 1ste Behandling her, at der, dengang man for 6 Aar siden nedsatte et Udvalg her i Thinget, i Grunden Ingen var, som fandt, det var en Nødvendighed at gaa til denne Indrømmelse, der nu synes at være en almindelig Mening om at gaa til, og at vi havde sat en Betingelse for at gaa ind derpaa paa Grund af de Oplysninger, vi havde faaet om denne Bane, som tænktes anlagt til Gjesfer med Forbindelse til Warnemünde. Jeg kunde ikke ganske erindre de Grunde, der vare ansøgte for det uhyre Gode, det var for vort Fædreland, hvis denne Bane blev anlagt, men jeg har nu skaffet mig disse Dokumenter, og de tale til uhyre Gunst for Anlægget. Jeg skal kun ganske kort bemærke, at, medens Banen fra Berlin over Hamborg—Kiel—Korsør til Kjøbenhavn var 84 $\frac{1}{2}$ Mil, vil Banen over Rostock—Warnemünde og Gjesferodde kun blive 59 $\frac{3}{4}$ Mil, altsaa 24 $\frac{3}{4}$ Mil kortere. Medens Banen over